

Oplevelse fra besøget på Kærshovedgård tirsdag den 26. oktober 2017

Efter en hel dag på skolen er jeg nu hjemme igen. Jeg har ikke kunnet koble helt af fra mine oplevelser i går på Kærshovedgård ved Ikast.

Jeg besøgte et par kurdiske iranere, der har fået afvisning på deres asylansøgning i Danmark. Da de ikke kan udvises til et andet land, fordi ingen lande vil modtage dem, uanset hvor meget Danmark end er villig til at betale for det, så har regeringen besluttet, at de skal anbringes på Kærshovedgård Udrejsecenter på ubestemt tid.

Hvorfor dog det, må være det første spørgsmål, der falder en ind?

Når de ikke kan udvises - trods god vilje fra folketingsflertallets side, så er der da ingen mening i at anbringe dem i et udrejsecenter, vil jeg mene.

Og da slet ikke nu, hvor Trump har sat stort spørgsmålstejn ved Iranaftalens gyldighed og bedt om Saudi-Arabiens hjælp til at støtte sanktioner mod Iran nok en gang.

I en sådan situation burde man da konkludere, at udrejse kan det ikke blive til, Derfor må konsekvensen i det mindste være en opholdstilladelse i Danmark på minimum to-tre år.

I stedet har regeringen så valgt at placere dem blandt kriminelle på "tålt ophold". Er det lovligt, og hvad er begrundelsen for det? Hermed sættes de nemlig i bås med kriminelle, skønt de er lovlige borgere her og i det land, de kom fra. Tilmed er de kristne, og enhver, der kender bare en lille smule til det fundamentalistiske regime i Iran ved, at kristne har ingen rettigheder der og bliver forfulgt i landet.

De sultende protesterer også imod, at de sættes i bås med kriminelle. Ja, de sættes endda værre end de kriminelle. For de kriminelle får lommepenge og er udstyret med en nøgle til deres indhegning. Så kan de selv låse sig ud og ind af deres indhegning, som de ønsker det. Det har EU sørget for til ministerens store fortrydelse. Disse rettigheder har de afviste asylansøgere derimod ikke. De ønsker derfor at blive behandlet som lovlige borgere. De ønsker at blive behandlet som mennesker, fordi de er det.

Når man kommer til Kærshovedgård, er det første man noterer sig, at dette tidligere statsfængsel har de alligevel anbragt så langt uden for bymæssig bebyggelse som overhovedet muligt. Man er ikke i tvivl om, at man kommet langt væk for al civilisation til et stærkt bevogtet område med hegn og overvågningskameraer. Et sted, man ikke sådan kan komme fra igen.

Man skal være inviteret af beboere for at kunne komme indenfor.

Vi besøgte Jamiar, som jeg ikke kendte fra tidligere. Vi fik hans navn fra en, der kendte stedet.

Vi hilste hjerteligt på hinanden - Jamiar og jeg, menneske til menneske. Smil, der mødtes. Fra den ene side en usikker søgen efter lidt medmenneskelighed. Og fra den anden side en søgen efter et tegn på, at man var velkommen og ikke blot blev betragtet som nysgerrig turist.

For at komme ind skal man vise legitimation og ens navn skrives sirligt ind i en besøgsprotokol. Der udleveres et gæstemærkat, der skal bæres synligt under hele besøget.

Vel inde, stødte vi straks på de sultestrejkkende. De har indrettet sig i en lille teltlejr lige inden for porten. Her sidder de under nogle interimistiske presenninger udleveret af Røde Kors - i går i silende regn - og drak lidt vand.

De hilste pænt og bød mig straks en siddeplads omkring gasvarmeren. Her sad vi så lidt og hørte på deres situation, deres protest og deres mål: at få deres sag taget op igen. De ønsker deres liv tilbage. Som nu har de intet liv. De er omvandrende døde. Ergo kan de lige så godt lægge sig til at dø.

De er flygtet fra iransk forfølgelse under hårde strabadser. Har tilbragt godt to år på danske asylcentre rundt om i landet og oplevet, at deres håb om en menneskelig tålelig fremtid lidt efter lidt svandt hen for til sidst at udslukkes helt. Først afslag i Udlændingestyrelsen pga. såkaldt "utroværdighed" og "usandsynligheder". Så afslag i det, vi kalder Retsinstansen, Flygtningenævnet, der reelt er i lommen på Udlændinge- og Integrationsministeren, der udpeger "dommerne" til retten.

Dømt til udvisning.

Her ankommer de så til et af de to Udrejsecentre, vi har i Danmark: Sjælsmark på Sjælland, hvor især familier anbringes og så Kærshovedgård ved Ikast, hvor enlige mænd og kvinder anbringes sammen med de kriminelle, vi ikke kan udvise til deres hjemlande, fordi man ikke kan være sikker på, at de ikke der vil få en evt. dødsstraf.

For i Danmark dømmes vi ingen til døden, ikke den umiddelbare i hvert fald....

Her anbringes de bare i nowhere på ubegrænset tid. Om to år kan de søge om genoptagelse af deres sag. Og hvis det lykkes, så skal de hele møllen med Interview i Udlændingestyrelsen og

Flygtningenævnet igennem igen i et par år, hvorefter de igen kan anbringes på Kærshovedgård på yderligere to års utåleligt "tålt" ophold, der kan gentages om og om igen.

Nej, vi dømmes ikke mennesker til døden i Danmark....

På Kærshovedgård lever man på "tålt" ophold, der efter ministerens opfattelse skal være så utåleligt som muligt. Ordspil er jo sjovt!

Og man må sige, at hun mener det ganske bogstaveligt. Beboerne får ingen lommepenge. De har ikke noget at bruge penge til, for de skal jo ikke leve i Danmark. De får ingen danskundervisning. De har jo ikke noget at bruge dansk til. I stedet tilbydes de engelsk. Lidt humane er man vel.

De får mad tre gange om dagen: morgenmad, frokost og aftensmad. Derudover serveres der intet.

Mine værter sagde, som jeg har hørt mange gange før, at morgenmaden er ok, men frokost og aftensmad er ikke godt. Ja, de ønsker ikke at spise den.

De må heller ikke anvende elektroniske apparater herunder kogeplader på værelserne. Ja, de må end ikke besidde dem. Opdager fangevogterne - ja de er faktisk fængselsbetjente, og Kærshovedgård hører ind under kriminalforsorgen - at de har elektroniske apparater, bliver de fjernet ved visitation på værelserne. Deres elforbrug kontrolleres, men der udvikles altid særlige "regler" eller "unoder" i hårde lejre blandt de indsatte, så de er rigtig gode til at fordele elforbruget, så intet værelses elforbrug stikker ud i forhold til andres.

Røde Kors og omkringliggende kirkesamfund - fx Missionshuset i Bording - holder beboerne vedlige med tøj og personlige fornødenheder. Tak for det.

Der findes i øvrigt borttennisborde, billard og fodboldspil mv på lejren til evt. tidsfordriv, men de er låst inde for at gøre opholdet mere utåleligt.

Småligt? - En anelse måske.

Vi besøgte Jamiars værelse, hvor han bor sammen med Asad, en hjertevarm ung mand. Jamiar tager del i sultestrejken - nu på 15. døgn.. Asad ikke, men han støtter helhjertet op omkring de sultendes protest og råb om hjælp.

Vi blev straks budt på æbler og the.

Efter en god snak, hvor jeg spurgte om, hvorfor de ikke var stukket af for længe siden, svarede både Asad og Jamiar: "Nej, vi har fingeraftryk i Danmark, og vi vil bare blive sendt tilbage hertil. Vi ønsker at bo i Danmark som almindelige mennesker. Desuden har vi ingen garanti for, at ikke andre lande vil udsende os til Iran.

Vi talte længe, og pludselig indbød de os så på iransk mad. Jeg må sige, at det rørte mig dybt, at en sultestrejkende var villig til at byde en ukendt besøger på et nationalt festmåltid. Jeg afslog og tilbød i stedet, at vi tog Asad med ud at spise. Det var lidt hårdt, fordi Jamiar sultestrejkede. Men det følte jeg lige var en løsning.

Men enhver, der kender bare en lille smule til arabisk-persisk gæstfrihed, ved, at man er på uholdbar grund og et skråplan, hvis man takker nej en indbydelse. Den mulighed findes slet ikke. Gæstfrihed er en medfødt egenskab i disse fremmede egne af jordkloden.

End ikke min argumentation om, at de da ikke kunne frembringe et måltid på deres værelser, gjorde indtryk på dem. Mine indvendinger prellede af som vand på en gås. Jeg måtte til sidst bøje mig. Dog nægtede jeg med kold nordisk stædighed at spise deres sparsomme mad, og efter en længere

"træfning" overgav de sig så og tillod, at jeg tog sultestrejkende Jamiar med på madindkøb i lkast. Det gjorde vi så.

Herefter gik vi igen over i Sultestrejkelejren. De fortalte om deres situation og deres jernvilje til at fortsætte til det sidste om de så skulle sammensy deres læber.

Senere viste det sig, at Asad i mellemtiden havde fremtryllet - jeg aner ikke hvordan, men ting sker alligevel - et herligt og fremragende festmåltid, som vi indtog, mens sultende Jamiar fredeligt og veltilfreds så til.

Under opholdet, som har gjort et dybt, dybt indtryk på mig kom jeg i snak med en stedlig fængselsbetjent. Jeg var forsigtig - joh, det kan jeg være! - og lidt tøvende i samtalen. Jeg spurgte om hans syn på de strejkende. Her fik han tårer i øjnene, som spredte sig til mine også, da han sagde, at han var dybt bekymret for deres situation. "Fordi man skal administrere en umenneskelig regel, behøver man jo ikke selv være et menneske", sagde han. Jeg spurgte lidt falskt, om han mente, at forholdene var så dårlige her, og han svarede ærligt, at disse udvisningsdømte lever et hårdt og umenneskeligt liv her på lejren. Forholdene ER umenneskelige. Nu var det pludselig ikke bare mit syn. Det var en ansats holdning til de faktiske forhold i lejren.

Jeg græd indeni. Det er ligesom naturligt, at "indsatte" og asylansøgere klager over de forhold, de bydes, men når en ansat kalder forholdene for umenneskelige, så må det stå så slemt til, som også mine observationer og jeg dybt i min sjæl følte det.

Når man behandler lovlydige flygtninge som var de krigsforbrydere eller kriminelle og fratager dem rettigheder og kun giver dem et liv uden håb om en fremtid, så er man for længst gået alt for langt over strengen. Det er ikke længere bare utåleligt. Det er blevet ondt og oplyste tænkende mennesker uværdigt.

Nogle har fortalt mig, at min omtale af integrationsministeren ikke er fair. Den holdning kan jeg sagtens forstå. Men det er ikke desto mindre den følelse, jeg sidder tilbage med efter besøget i Kærshovedgård.

Jeg kan ikke forstå og slet ikke acceptere, at vi som et af verdens rigeste lande, et af verdens lykkeligste folkeslag, fredens og humanitetens vogtere uden videre, uden folkelig diskussion og tænkepauser, kaster flere hundrede års fremavlet menneskelighed overbord, tilsidesætter rettigheder og konventioner, vi aktivt har bidraget til og har advokeret for rundt om i verden gennem flere årtier og indfører tidsubegrænsede straffe til mennesker, der aldrig har forbrudt sig mod andet end at overskride grænsen ved Kruså, Padborg eller Gedser.

Alt, hvad jeg har bygget mit liv op på, alt, hvad jeg har troet på: hæderlighed, humanisme, retfærdighed, venlighed, empati og menneskelig varm omsorg, er slettet med et pennestrøg uden at jeg eller befolkningen i øvrigt er blevet spurgt.

Hvordan kan det være?

Tror man, at danskerne vil afskaffe demokrati og vores varme humanisme og bygge kontakten til omverden op på fejhed, ondskab og knægtelse af menneskerettigheder?

Jeg græder indvendigt endnu, når jeg tænker på mødet i går. To ukendte menneskeskæbner fra et fjernt land blev mine seneste to kæreste venner.

Det blev tid til et farvel.

Det er længe siden, jeg har knuget og krammet et andet menneske så længe og så medfølelse og følt, at jeg er din ven.

Fængselsbetjenten viste sig som et menneske af kød og blod med hjertevarm medfølelse. Han tilbød pludselig at ville skrive et brev til regering og Folketing om de hårde forhold i lejren mod at de sultestrejkende ville indstille deres strejke.

Det diskuterede de længe og inderligt, men fastholdt deres mål. Vi pressede også på for indstilling af sultestrejken. De så det som et nederlag.

Et nederlag?, joh sådan vil Støjberg opfatte det, og det skal nok fejres med endnu en festlig kage. (Jeg forstår i øvrigt ikke, at den kvinde ikke for længst er indlagt til fedtsugning på et privathospital et sted i Danmark.)

Men en sejr vil det være, når selv ansatte nu bakker strejken op. Og de sultestrejkende har fået mange venner udenfor murene. De vil kæmpe deres sag - på ubestemt tid.

Mine oplevelser på lejren vil indgå i en klage til Folketingets Ombudsmand om krænkelse af uskyldige menneskers rettigheder. De vil indgå i et brev til Udlændinge- og Integrationsudvalget og til de enkelte partiers Udlændinge- og integrationsordførere.

Og de vil indgå i et opråb til medierne: TV, Radio og dagblade om at hjælpe med til, at vi ikke hælder al opsparat menneskelighed ud af vore hjerter, fordi en fjendtlig og ond stemning pludselig blæste gennem landet.

Kærlighed, medmenneskelighed og varme er stærkere værdier end nogle tror.

Frank Zenas
Tryvej 201
9352 Dybvad
Tlf 61 60 94 44

PS. Jamiar og fire andre sultestrejkende har i dag indstillet deres strejke.